

de skulle være indrettede, og hvad der skal ydes, idet der skal ydes fuldstændig Forplejning og Underhold, herunder indbefattet „en efter de understøttelsesberettigedes Helbredstilstand og Behov tilstrækkelig og passende Føde og Beklædning samt Husly, Renlighed, Belysning, Varme og en mindre ugentlig Udbetaling til Smaafornødenheder“. Vi mene, at denne Forskrift er nødvendig; thi det er en Kendsgerning, at hvad der rundt om i Landet kaldes Alderdomshjem, i Virkeligheden ikke fortjener denne Betegnelse, men som oftest er ganske det samme som Fattighuset. De alderdomsunderstøttede ere indstallerede i de samme Bygninger som de, der forsørges af Fattigvæsenet, sely om der kan være en ringe Forskel i den Maade, hvorpaa de behandles, hvilket jeg ikke skal komme nærmere ind paa. I Almindelighed er jo det, der ydes i Alderdomsunderstøttelse, det samme som det, der ydes i Fattighjælp. Der er ogsaa adskillige Alderdomshjem, der ere under al Kritik; jeg skal saaledes anføre et Eksempel, der er forefaldet sidste Sommer. Nede i Midtsjælland eksisterer der et Hospital, som blev oprettet i 1820 med Velgørenhed som Formaal. Det er et meget lille Hospital, som kun kan rumme ganske faa, og Bygningen er, fordi den ikke er tilstrækkelig vedligeholdt, i Aarenes Løb bleven yderlig forfalden. Den beskrives saaledes: Huset er en elendig Rønne, Spær og Lægter ere raadne, og det regner gennem Taget ind paa Loftet, og gennem Loftet siver Vandet ned i Stuen, hvor de gamle skulle bo. Der boede her to gamle Mænd; henholdsvis paa 67 og 83 Aar, og tillige boede der en Enke paa 43 Aar, og som altsaa ikke var underkastet Alderdomsunderstøttelsesloven, men formodentlig fandtes der af Hensyn til, at hun var svag og trængte til den Hjælp, hun kunde faa. I alt Fald blev Huset benyttet som Alderdomsasyl for de gamle. Det forekommer mig, at noget saadant ikke skulde bydes de gamle, at anbringe dem i et saadant Asyl. Det forekommer mig rigtigt at give visse Forskrifter med Hensyn til, hvorledes et saadant Asyl skal indrettes, og hvad der der skal bydes. saaledes at de gamle kunne være sikre paa, at der virkelig ydes dem en Forplejning og et Underhold, der er tilstrækkeligt.

Jeg skal endnu kun nævne Spørgsmaalet om Statstilskuddet, og en Række andre Forandringer, som ere foretagne i Lovforslaget fra i Fjor; skal jeg ikke dvæle ved, men kun med Hensyn dertil henvise til mine Bemærkninger i forrige Samling.

Det er jo ikke Hensigten at foreslaa, at Kommunerne skulle bebyrdes yderligere ved disse forhøjede Alderdomsunderstøttelser til de gamle. Der foreslaas, at de forøgede Udgifter, som derved fremkomme, lægges over paa Staten, og at Statstilskuddet i de første fem Aar efter Lovens Ikrafttræden skal være 75 pCt. af de Udgifter, Kommunerne have i Henhold til Loven. Vi gaa saa ud fra, at Statstilskuddet senere skal nedsættes til 65 pCt., thi efterhaanden som Loven vil virke, vil den sikkert virke paa samme Maade som hidtil, nemlig saaledes, at Udgifterne til Fattigvæsenet ville blive indskrænkede. Det er jo en Kendsgerning, at det er gaaet saaledes, siden vi have faaet Alderdomsunderstøttelsesloven, og jeg antager, det vil blive ved at gaa saaledes, ogsaa naar man udvider denne Lov til at omfatte et større Antal Personer og til at yde større Understøttelse. Naar der saa er gaaet fem Aar efter Lovens Ikrafttræden, kan det antages, at Fattigudgifterne i Kommunerne ere aftagne saa betydeligt, at det faste Statstilskud kan indskrænkes til 65 pCt., uden at Kommunerne derved faa større Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen; end de i Øjeblikket have. Dette er de væsentlige Forandringer, der ere foretagne i Forslaget, og til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg tillader mig at anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillig og udtale det Haab, at det i denne Samling maa lykkes at gennemføre en Lov, som i væsentlig Grad vil forbedre Alderdomsunderstøttelsen til de gamle, som kunne falde ind under denne Lov.

**A. Jensen:** Jeg skal tillade mig at anbefale det her foreliggende Lovforslag til det høje Ting. Det er især lig Bestemmelserne i § 2 c. og de to derefter følgende Stykker; jeg vil tillade mig at sætte Fingeren paa. Jeg mener det er egentlig Kernen i hele Forslaget. Det er i ethvert Tilfælde det, der for mig og mange med mig har mest Betydning. Det er Uret, saaledes som Lovbestemmelsen nu er, at en Person ikke kan faa denne Alderdomsunderstøttelse, før der er gaaet 10 Aar, efter at han har faaet Fattighjælp. Det bliver haardere straffet at have faaet Fattighjælp med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse, end hvis vedkommende er en Forbryder. Som Lovbestemmelserne nu ere, kan en, som har forbrudt sig og været straffet, faa Alderdomsundersøttelse, naar han har faaet Æresoprejsning, hvilket han jo efter de derom gældende Bestem-